

steriet kun kan sige Ja eller Nei til de Forslag, der fremkomme fra Njøbstædernes Communalbestyrelse og fra Amtsraadene paa Landet, men Mening er den, at naar saadanne Forslag fremkomme, saa træffer Indenrigsministeriet selvstændigt under saadanne Hensyn, som det troer at kunne forsvare, den endelige Bestemmelse paa Grundlag af de Indstillinger, der saaledes ere indsendte fra de vedkommende kommunale Autoriteter.

Hvad angaaer det af et Mindretal (E. Scherning) til § 1 stillede Forslag om Forvildning af Ordet „Borgerstab“, da hænger det sammen med en heel Række af andre Forslag, som gaae ud paa at give Loven en ganske anden Charakter; jeg udtalte mig bestemt imod disse Forslag ved 1ste Behandling, og jeg maa ved denne Behandling gjentage min bestemte Indsigelse mod dem.

Det Samme gjælder om bemeldte Mindretals Forslag til § 2, hvorefter det ikke skal udtales i Loven, at der som en Betingelse for Meddelelse af Borgerstab eller Næringsbeviis udtræves Fuldmyndighed. Det er mig klart, at det paa ingen Maade gaaer an i Loven at forbigaae denne Betingelse. Jeg har alt tidligere fremhævet, at hele Myndighedsløvgivningen slet ikke er affattet paa en saadan Maade, at det skulde kunne gaae an at slyde dette Punkt ud af nærværende Lov.

Der er dernæst af en æret kjøbenhavnsk Rigsdagsmand (E. C. Larsen) med Hensyn til § 2 Nr. 2 foreslaaet, at den Betingelse skal bortfalde, som Lovforslaget fastholder, og i hvis Bibeholdelse ogsaa det samlede Udvalg har været enigt, nemlig at den Paagjældendes By ikke er under Opbud eller Fallitbehandling. Jeg kan ikke erkjende de Grunde, som den ærede Forslagsstiller anførte for sit Forslag, for at være fyldestgjørende. Det forekommer mig indlysende, at naar der er Spørgsmaal om at grundlægge en selvstændig oeconomic Existens, naar der er Spørgsmaal om at nedsette sig som Næringsdrivende, er det aldeles i sin Orden, at den, der paa den Maade vil indtræde i et vigtigt Livsforhold, ikke i det samme Moment

er aldeles ueberhæftig; det forekommer mig at være en indre Modsigelse, at den, der nedsetter sig som selvstændig Næringsdrivende, skal begynde i det Moment, da han er fallit, altsaa oeconomic-ufselvstændig; efter min Mening er der, som sagt, en indre Selvmodsigelse heri, saa at jeg ikke kan Andet end meget tilraade det ærede Thing ikke at give en saadan Modsigelse Rum ved den nye Ordning af Næringslovgivningen. Det er af den ærede Forslagsstiller antydet, at der kunde tænkes ganske enkelte Tilfælde, hvor det ikke var muligt at faae en Overenskomst tilveiebragt mellem Creditorerne, Boet sluttet og altsaa Forhindringerne hævede, og hvor dog Billighed ganske særdeles talte for, at den Paagjældende blev sat istand til at drive en saadan Næringsvei. Hvor der er saadanne ganske særdeles Omstændigheder tilstede, vil det dog blive nødvendigt, som ogsaa den ærede Rigsdagsmand selv antydede, at ty til en Bevillingsmyndighed, men af Hensyn til saadanne enkelte særlige Tilfælde at tilfidesætte det naturlige Udgangspunkt for en Mand's Nedsettelse i borgerlig Næringsvei, nemlig, at han skal være borgerlig selvstændig, at han ikke skal være aldeles og notorisk ueberhæftig, at han ikke skal være Fallent, det forekommer mig at være den allerførste Urimelighed. Det er jo dog aldeles klart, at Mangler i den almindelige Fallitlovgivning, med Hensyn til at bringe Boerne tilende saa hurtigt som muligt, maa kunne afhjælpes blandt Andet ogsaa ved den ærede Rigsdagsmands Medvirkning; men af den Grund, at der i saa Henseende kan være Mangler ved Fallitlovgivningen, at kaste den hele Betingelse bort, det forekommer mig meget utilraadeligt.

Derefter følger et Forslag af et Mindretal (J. A. Hansen) i Udvalget, som ikke har været særligt omtalt, men som jeg nu med det Samme skal nævne, da jeg har Ordet. Naar det nemlig under Nr. 4 i § 2 hedder, at den, der vil søge Borgerstab, skal, saafremt han ikke har Indfødsret, oplyse, at han idetmindste „i 5 Aar“ — saa er der foreslaaet indskudt: „uafbrudt“, saaledes at Betingelsen skal være, at den Paagjældende idetmindste i 5 Aar uaf-